

РЕШЕНИЕ

№ 2494

гр. София, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **650** по описа за **2023** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба К. М. К., в качеството му на управител на „Геоексперт България“ ЕООД, срещу Решение №4569 от 29.11.2022 г. на Софийски районен съд. Със същото е потвърдено наказателно постановление № С-32-ДНСК-171 от 30.08.2022 г., издадено от началник на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК), с което за нарушение на чл.168, ал.6, т.4, вр. чл.169, ал.1, т.2 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), вр. чл.359, ал.1 от Наредба № 1з-1971 от 29.10.2009 г. за строително-технически правила и норми за осигуряване на безопасност при пожар, на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1000 лева, на основание чл.237, ал.1, т.20 от ЗУТ.

В касационната жалба се излага становище, че постановеното съдебно решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон. Твърди се, че не е налице допуснатото нарушение по смисъла на чл. 168, ал.6, т.4, вр. чл.169, ал.1, т.2 от ЗУТ. Претендира се отмяна на постановеното решение и отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът – началник на дирекция за национален строителен контрол, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Представя отговор на касационната жалба. Претендира сторените по делото разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, чрез представителя си моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства, е установил от фактическа страна, че дружеството-жалбоподател е партньор в Д., в качеството си на консултант, а именно - лице, упражняващо строителен надзор по смисъла на чл.166, ал.1, т.1 от ЗУТ и притежаващо съответното удостоверение , издадено от началника на ДНСК. В това си качество и на основание чл.168, ал.6 от ЗУТ дружеството изготвило окончателен доклад за въвеждане в експлоатация на строеж „Преустройство/преоборудване на съществуващ ТП С. 12 Д.№ 31-190 в урегулиран поземлен имот /УПИ/1 - за ЖС, кв.711 и външно електрозахранване с кабел 1 кУ за многофамилна жилищна сграда, находяща се в УПИ 1Х-3, кв.711, м. ГГЦ Зона Г-14, в сграда в УПИ I - за ЖС, кв.711; по [улица] и О.Т. 17; до Г. в сграда в УПИ IX-3, кв.711, м. ГГЦ Зона Г-14 район О. - СО, [населено място].

Със заповед на началника на РДНСК С. била назначена Д. за горечитирания строеж, с определена дата на заседанието на Д. на 15.04.2022 г. На проведеното първо заседание на 15.04.2022 г., при огледа на строежа било установено, че същият не е изпълнен съгласно одобрения инвестиционен проект, част „Пожарна безопасност“. Констатирано е несъответствие на предвидената по проект козирка над вентилационния отвор на ТП, по цялата дължина на трафокилията /в случая целия ТП/, намираща се на фасадата на жилищната сграда под прозорците й, което било в нарушение на чл.359, ал.1 от Наредба 1з-1971 за СТПНОБП от 2009 г. От началника на РДНСК С. била издадена заповед с отказ за издаване на Разрешение за ползване на строеж за горепосочения обект.

За констатираното нарушение срещу дружеството-жалбоподател бил съставен АУАН № С-32 от 08.07.2022 г., а впоследствие и НП, с което за нарушение на чл.168, ал.6, т.4, вр. чл.169, ал.1, т.2 от ЗУТ, вр. чл.359, ал.1 от Наредба № 1з-1971 от 29.10.2009 г.

за строително-технически правила и норми за осигуряване на безопасност при пожар, на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1000 лева, на основание чл.237, ал.1, т.20 от ЗУТ.

Гореописаната фактическа обстановка е приета за установена въз основа на показанията на разпитания свидетел; окончателният доклад по чл.168, ал.6 от ЗУТ; договорът за създаване на сдружение; заповеди за назначаване на Д. и за отказ за издаване на разрешение за ползване на строеж; констативен протокол за установено несъответствие на строежа с изискванията за пожарна безопасност и заявлението за издаване на разрешение за ползване на строеж.

За да потвърди оспореното НП, съдът е приел, че АУАН и НП са съставени съставен от компетентен орган. Нарушението е ясно, точно описано, като е посочена датата, мястото, начинът на извършването му и нарушените законови разпоредби. Спазени са сроковете по чл.34 от ЗАНН. При проверката на АУАН и НП съдът е достигнал до извод, че в процедурата по издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на дружеството-жалбоподател.

По съществуващото на нарушението, съдът е приел констатираното нарушение за безспорно установено както от обективна, така и субективна страна.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствения материал по делото.

Съдът, приема, че съдебният акт е постановен и при правилно приложение на закона, като при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/.

Настоящата инстанция споделя напълно съображенията на първостепенния съд, че дружеството-жалбоподател е било партньор в Д. , в качеството си на консултант, а именно лице, упражняващо строителен надзор по смисъла на чл.166, ал.1, т.1 от ЗУТ, като в това си качество и на основание чл.168, ал.6 от ЗУТ е изготвило окончателен доклад за въвеждане в експлоатация на описания по-горе строеж. Правилно е прието като неоснователно възражението, че за изпълнението на процесната противопожарна козирка Д., в което съдружник е касационният жалбоподател, никога не било получавало възлагане за извършване на строителен надзор по реда на ЗУТ. В тази насока съдът е изложил конкретни и задълбочени мотиви, които изцяло се възприемат от настоящата инстанция и не следва да бъдат преповтаряни. Правилно и в съответствие с доказателствата по делото са отхвърлени доводите, че за изпълнението на козирката Д., респективно –жалбоподателят не е получавал възлагане за извършване на строителен надзор. Козирката е част и елемент именно от строеж: „Преустройство/преоборудване на съществуващ ТП С. 12Д. № 31-190 и в случая не става дума за два различни обекта, които са били възлагани от „ЧЕЗ Разпределение България“ АД на различни изпълнители. Съдът споделя доводите на първата

инстанция и досежно съставянето и момента, в който е получен протокол обр. 19 за изпълнението на козирката от „ЧЕЗ Разпределение България“ АД.

В заключение, правилно съдът е счел, че законосъобразно е ангажирана отговорността на жалбоподателя за нарушение на чл.168, ал.6, т.4, вр. чл.169, ал.1, т.2 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), вр. чл.359, ал.1 от Наредба № 13-1971 от 29.10.2009 г. за строително-технически правила и норми за осигуряване на безопасност при пожар, като е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1000 /хиляда/ лева, на основание чл.237, ал.1, т.20 от ЗУТ.

С оглед на горното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, не се констатира наличието на касационни основания за отмяна на решението на СРС и същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника по касации разноски за касационната инстанция, съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП). С фактическата и правна сложност на делото, съдът счита, че в тежест на касатора следва да бъде възложено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XVI –ти касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №4569 от 29.11.2022 г. по НАХД №13148/2022г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА „Геоексперт България“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица]247 да заплати на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) - [населено място] сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.